- **മോഡലിന്റെ വിശദാംശം**

മോഡലിന്റെ വിശദാംശം	
വിഷയത്തിന്റെ പേര്	സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം
പാഠ്യക്രമത്തിന്റെ പേര്	ഇന്ത്യൻ സാമ്പത്തിക വികസനം 01 (പന്ത്രണ്ടാം ക്ലാസ്, സെമസ്റ്റർ - 1)
മൊഡ്യൂളിന്റെ പേര്/ ശീർഷകം	ഇന്ത്യൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ (1950-1990) - ഭാഗം 1
Module Id	keec_10201
മുന്വ്യവസ്ഥ	സാമ്പത്തിക വികസനം, വളർച്ച, സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ മേഖലകൾ എന്നീ പദങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ്., 1950 വരെ ഇന്ത്യൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ വളർച്ചാ രീതികളെക്കുറിച്ച് അൽപ്പം പരിചയം
ലക്ഷ്യങ്ങൾ	ഈ പാഠത്തിലൂടെ കടന്നുപോയശേഷം, പഠിതാക്കൾക്ക് ഇനിപ്പറയുന്നവ മനസിലാക്കാൻ കഴിയും: ● നേട്ടങ്ങളുടെ അർത്ഥം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ, അവയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ● വിവിധ മേഖലകളിലെ വികസന നയങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ചും വ്യവസായങ്ങളിലും കാർഷിക മേഖലയിലും ഉള്ള വികസനം പൊതുമേഖലയുടെയും സർക്കാർ നിയന്ത്രണങ്ങളുടെയും ഗുണങ്ങളും കുറവുകളും
സൂചകപദങ്ങൾ	പദ്ധതി, സോഷ്യലിസം, മുതലാളിത്തം, സമ്മിശ്ര സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ, നവീകരണം, വളർച്ച, സമത്വം, ഭൂപരിഷ്കരണം, ഹരിത

2. Development Team

Role	Name	Affiliation
National MOOC Coordinator (NMC)	Prof. Amarendra P. Behera	CIET, NCERT, New Delhi
Program Coordinator	Dr. Mohd. Mamur Ali	CIET, NCERT, New Delhi
Course Coordinator (CC) / PI	Prof. Neeraja Rashmi	DESS, NCERT, New Delhi
Subject Matter Expert (SME)	Dr. Janmejoy Khuntia	School of Open Learning, University of Delhi
Review Team	Dr. Meera Malha	DCAC, University of Delhi
Translator	Usharani K.P.	

ഇന്ത്യൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ (1950-1990) – ഭാഗം
ഈ അധ്യായം പഠിച്ച ശേഷം, പഠിതാക്കൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും:

- ആസൂത്രണത്തിന്റെ അർത്ഥം
- സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥകളുടെ വർഗ്ഗങ്ങൾ/ തരങ്ങൾ
- പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ, ഇന്ത്യൻ സാമ്പത്തിക വികസനത്തിൽ അവർ വഹിച്ച പങ്ക്
- കാർഷിക, വ്യാവസായിക വികസനത്തിലെ പ്രവണതകളും പ്രശ്നങ്ങളും

ആമുഖം

രണ്ട് പതിറ്റാണ്ടോളം നീണ്ട കൊളോണിയൽ ഭരണത്തിന് ശേഷം 1947 ൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചപ്പോൾ ഇന്ത്യൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ കുഴഞ്ഞു മറിഞ്ഞ അസ്ഥയിലായിരുന്നു. ഇരുനൂറു വർഷത്തെ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം ഇന്ത്യൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ മോശമായ അവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചു. ഏത് തരത്തിലുള്ള സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയാണ് നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായതെന്ന് നമ്മുടെ സാമ്പത്തിക ആസൂത്രകർക്ക് മുമ്പിലുള്ള വലിയ ചോദ്യമായിരുന്നു. മുതലാളിത്തം, സോഷ്യലിസം എന്നിങ്ങനെ രണ്ട് തരത്തിലുള്ള സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥകളുണ്ടായിരുന്നു. മുതലാളിത്തത്തേക്കാൾ സോഷ്യലിസമാണ് വേണ്ടതെന്ന് പണ്ഡിറ്റ്.നെഹ്റു അഭ്യർത്ഥിച്ചെങ്കിലും, മുൻകാലങ്ങളിൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ സ്ഥാപിച്ച സോഷ്യലിസമായിരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചില്ല, കാരണം എല്ലാ വിഭവങ്ങളുടെയും ഉടമസ്ഥതയും സാമ്പത്തിക ആസൂത്രണത്തിന്റെ അവകാശവും സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ സർക്കാറിനായിരുന്നു. അത്തരമൊരു സംവിധാനത്തിൽ സ്വകാര്യ സ്വത്തിന് അവകാശമില്ല. ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള ഒരു ജനാധിപത്യത്തിൽ അത് സാധ്യമല്ല, മുൻ സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ അവരുടെ പൗരന്മാരുടെ സ്വത്തുക്കൾ ചെയ്ത രീതിയിൽ ഭൂമിയുടെയും മറ്റ് ഉടമസ്ഥാവകാശങ്ങളുടെയും രീതി മാറ്റാൻ സർക്കാരിനായി. അതിനാൽ, നമ്മുടെ സാമ്പത്തിക ആസൂത്രകർ മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും തീവ്രമായ വീക്ഷണഗതിക്ക് മറ്റൊരു വഴി തേടി. അടിസ്ഥാനപരമായി സോഷ്യലിസ്റ്റ് വീക്ഷണം അനുകൂലിക്കുന്ന, സോഷ്യലിസവും മുതലാളിത്തവും സംയോജിപ്പിച്ച ഒരു സംവിധാനം അതായത് ഇരു ലോകങ്ങളുടെയും നല്ല സവിശേഷതകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സംവിധാനം അവർ കണ്ടെത്തി. അത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിൽ

ഇന്ത്യ ഒരു 'സോഷ്യലിസ്റ്റ്' ആയിരിക്കും ശക്തമായ പൊതുമേഖലയുള്ള സ്വകാര്യ സ്വത്തിനും ജനാധിപത്യത്തിനും അവകാശമുള്ള സമൂഹം;സ്വകാര്യമേഖലയെ പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമാകാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച് സർക്കാർ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്കായി പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിക്കും. 1948 ലെ 'വ്യാവസായിക നയ പ്രമേയവും കൂടാതെ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ ഡയറക്റ്റീവ് തത്വങ്ങളും ഈ കാഴ്ചപ്പാടിനെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു. 1950 ൽ പ്രധാനമന്ത്രി ചെയർപേഴ്സനായ ആസൂത്രണ കമ്മീഷൻ രൂപീകരിച്ചു. പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികളുടെ യുഗം ഒടുവിൽ ഇവിടെ തുടങ്ങി.

ഓരോ സമൂഹവും മൂന്ന് ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകണം:

1. രാജ്യത്ത് ഏത് ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും ഉത്പാദിപ്പിക്കണം?
2. ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും എങ്ങനെ ഉത്പാദിപ്പിക്കണം?
3. ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും ആളുകൾക്കിടയിൽ എങ്ങനെ വിതരണം ചെയ്യണം?

ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഒരു ഉത്തരം വിപണി ശക്തികളായ വിതരണത്തെയും ആവശ്യകതയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. മുതലാളിത്തം എന്നും വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വിപണിയിൽ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ, ആവശ്യമുള്ള ഉപഭോക്തൃവസ്തുക്കൾ മാത്രമേ ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയുള്ളൂ. എങ്കിൽ കാറുകൾക്ക് ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ കാറുകൾ നിർമ്മിക്കും, സൈക്കിളിന് ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ സൈക്കിളുകൾ നിർമ്മിക്കും. അധ്വാനം മൂലധനത്തേക്കാൾ വിലകുറഞ്ഞതാണെങ്കിൽ, കൂടുതൽ തൊഴിലാളികള്ക്ക് മുൻതൂക്കമുള്ള ഉൽപാദന രീതികൾ ഉപയോഗിക്കും. ഒരു മുതലാളിത്ത സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ സാധനങ്ങൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതും വിതരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നത് ആളുകൾക്ക് ആവശ്യമുള്ളതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല എന്നാൽ ആളുകൾക്ക് താങ്ങാനാവുന്നതും വാങ്ങാൻ തയ്യാറാവുന്നതിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. ഇതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് രോഗിയായ ഒരാൾക്ക് അവന് / അവൾക്ക് അത് വാങ്ങാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ മാത്രമേ ആവശ്യമായ മരുന്ന് ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയൂ; അവർക്ക് മരുന്നിനുള്ള ചെലവു വഹിക്കാന് കഴിവില്ലെങ്കിൽ അവർക്ക് അടിയന്തിരമായി ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ പോലും അത് ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയില്ല. അത്തരമൊരു സമൂഹം ജവഹർ ലാൽ നെഹ്റു ആഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല.

ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹം മൂന്ന് ചോദ്യങ്ങൾക്ക് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ ഉത്തരം നൽകുന്നു. ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹം മൂന്ന് ചോദ്യങ്ങൾക്ക് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ ഉത്തരം നൽകുന്നു. ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹത്തിൽ സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ഉത്പാദിപ്പിക്കേണ്ട വസ്തുക്കൾ സർക്കാർ തീരുമാനിക്കുന്നു. ചരക്കുകൾ എങ്ങനെ ഉത്പാദിപ്പിക്കണം, അവ എങ്ങനെ വിതരണം ചെയ്യണം എന്നിവയും സർക്കാർ തീരുമാനിക്കുന്നു. സോഷ്യലിസത്തിന് കീഴിലുള്ള വിതരണം ആളുകൾക്ക് ആവശ്യമുള്ളതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതായിരിക്കണം, അല്ലാതെ അവർക്ക് എന്ത് വാങ്ങാൻ കഴിയും അടിസ്ഥാനമാക്കിഎല്ലാ എന്നതാണ് തത്വം. മുതലാളിത്തത്തിൻകീഴിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രം പൗരന്മാർക്ക് ആവശ്യമുള്ള ആരോഗ്യ പരിരക്ഷ സൗജന്യമാണ് നൽകുന്നത്, കർശനമായി പറഞ്ഞാൽ, ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹത്തിന് സ്വകാര്യ സ്വത്തൊന്നുമില്ല എല്ലാം ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതാണ്. ഈ ദിവസങ്ങളിൽ, മിക്ക സമ്പദ്വ്യവസ്ഥകളും സമ്മിശ്ര സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയാണ്, അതായത്, സർക്കാരും വിപണിയും ഒരുമിച്ച് എന്ത് ഉൽപാദിപ്പിക്കണം, എങ്ങനെ ഉൽപാദിപ്പിക്കണം, നിർമ്മിച്ചത് എങ്ങനെ വിതരണം ചെയ്യണം എന്നീ മൂന്ന് ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകുന്നു. ഒരു സമ്മിശ്ര സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ, ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും ഉൽപാദിപ്പിക്കാൻ വിപണിക്ക് കഴിയും , വിപണിക്ക് ഉത്പാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നാൽ ആവശ്യമുള്ള ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും സർക്കാർ ലഭ്യമാക്കുന്നു.

എന്താണ് ഒരു പദ്ധതി ഒരു നിശ്ചിത സമയത്തിനുള്ളിൽ ചില പൊതു ലക്ഷ്യങ്ങളും നിർദ്ദിഷ്ട ലക്ഷ്യങ്ങളും നേടുന്ന ഒരു പ്രക്രിയയാണ് പദ്ധതി എന്ന് പറയുന്നത്. ഇന്ത്യയിൽ, അഞ്ച് വർഷത്തെ കാലാവധിയുള്ള പദ്ധതികളെ പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ഒരു പദ്ധതിയുടെ അഞ്ചുവർഷത്തിനുള്ളിൽ കൈവരിക്കേണ്ട ലക്ഷ്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുക മാത്രമല്ല ഇരുപത് വർഷത്തെ കാലയളവിൽ എന്താണ് നേടേണ്ടത് എന്നും നമ്മുടെ പദ്ധതിയിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ ദീർഘകാല പദ്ധതിയെ 'കാഴ്ചപ്പാട്/ വീക്ഷണകോൺ പദ്ധതി'(പെർസ്പെക്റ്റീവ് പ്ലാൻ) എന്ന് വിളിക്കുന്നു. പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ വീക്ഷണകോൺ പദ്ധതിക്ക് അടിസ്ഥാനം നൽകുമെന്ന് കരുതുന്നു.

വാസ്തവത്തിൽ ലക്ഷ്യങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ വൈരുദ്ധ്യത്തിലായേക്കാം, കാരണം ഒരു പദ്ധതിയുടെ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്ര ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ എല്ലാവർക്കും തുല്യ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത് ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, സാങ്കേതികവിദ്യ അധ്വാനത്തിന്റെ ആവശ്യകത കുറച്ചുകൊണ്ട് തൊഴിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ലക്ഷ്യവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ കഴിയും. ഇന്ത്യയിലെ വ്യത്യസ്ത പദ്ധതികളിൽ വ്യത്യസ്ത ലക്ഷ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി ഊന്നിപ്പറയുന്നു. നമ്മുടെ പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ ഓരോന്നും/എല്ലാ സാധനങ്ങളും സേവനവും എത്രത്തോളം ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെടും എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല. ഇത് സാധ്യമോ ആവശ്യമില്ല (മുൻപുള്ള സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഇത് ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയും പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്തു). ആജ്ഞാശക്തിയുള്ള മേഖലകളെക്കുറിച്ച് പദ്ധതി വ്യക്തമാണെങ്കിൽ,ഉദാഹരണത്തിന്, വൈദ്യുതി ഉൽപാദനവും ജലസേചനവും,ബാക്കിയുള്ളവ വിപണിയിൽ ഉപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ,ഇത് മതി.

പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ

ഈ പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികളിലൂടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ സുസ്ഥിര സാമ്പത്തിക വികസനം പിന്തുടരാൻ സർക്കാർ ക്രമേണ ശ്രമിച്ചു. സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ ശേഷം, ആദ്യത്തെ ലക്ഷ്യം സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ പുന:സംഘടിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ എല്ലാ മേഖലകളും മോശം അവസ്ഥയിലായിരുന്നു, സമഗ്രവികസനത്തിനായി ആസൂത്രണ കമ്മീഷൻ വിശദമായ പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കാൻ തുടങ്ങി. വിഭവങ്ങൾ അങ്ങേയറ്റം പരിമിതം ആയിരുന്നതിനാൽ

എല്ലാ സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക ലക്ഷ്യങ്ങളും ഒരേ സമയം പിന്തുടരാനാവില്ല. അങ്ങനെ, പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ ചില നിർദ്ദിഷ്ട ലക്ഷ്യങ്ങൾ പിന്തുടരാൻ തുടങ്ങി. ഈ പദ്ധതികളുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട നാല് ലക്ഷ്യങ്ങൾ: വളർച്ച, നവീകരണം, സ്വാശ്രയത്വം, തുല്യത. ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഓരോന്നായി നമുക്ക് ചർച്ച ചെയ്യാം.

വളർച്ച: ഒരു രാജ്യം. ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന ചരക്കുകളുടെയും സേവനങ്ങളുടെയും ഉൽപാദനത്തിന്റെ വളർച്ചാ നിരക്കിനെ സാമ്പത്തിക വളർച്ച എന്നു പറയുന്നു. രാജ്യത്ത്രു ഒരു വർഷത്തിൽ

ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന എല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും സേവനങ്ങളുടെയും വിപണി മൂല്യമാണ് ജിഡിപി. ജിഡിപിയെ ഒരു കേക്ക് ആയി നിങ്ങൾക്ക് ചിന്തിക്കാം: കേക്കിന്റെ വലുപ്പത്തിലുള്ള വർദ്ധനവാണ് വളർച്ച.കേക്ക് വലുതാണെങ്കിൽ,കൂടുതൽ ആളുകൾക്ക് ഇത് ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയും. ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളാണെങ്കിൽ സമൃദ്ധവും വൈവിധ്യപൂർണ്ണവുമായ ജീവിതം ആസ്വദിക്കാൻ തയ്യാറാണെങ്കിൽ കൂടുതൽ ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും ഉൽപാദിപ്പിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ഉയർന്ന വളർച്ചാ നിരക്ക് ഒന്നുകിൽ ഒരു വലിയ ഉൽപാദന മൂലധനത്തിന്റെ ശേഖരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു അല്ലെങ്കിൽ ഗതാഗതവും ബാങ്കിംഗും പോലുള്ള പിന്തുണാ സേവനങ്ങളുടെ വലിയ വലുപ്പം അല്ലെങ്കിൽ ഉൽപാദന മൂലധനത്തിന്റെയും സേവനങ്ങളുടെയും കാര്യക്ഷമതയിലുള്ള വർദ്ധനവ്. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ജിഡിപി സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ വ്യത്യസ്ത മേഖലകളിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണ് അതായത് കാർഷിക മേഖല, വ്യാവസായിക മേഖല, സേവന മേഖല. ഈ ഓരോ മേഖലയും നൽകുന്ന സംഭാവന സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ ഘടനാപരമായ സംയോജനം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. വികസ്വര രാജ്യങ്ങളിൽ, കാർഷിക വളർച്ച ജിഡിപിയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് കൂടുതൽ സംഭാവന നൽകുന്നു, വികസിത രാജ്യങ്ങളിൽ സേവന മേഖലയിലെ വളർച്ച ജിഡിപിയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് കൂടുതൽ സംഭാവന നൽകുന്നു.

സേവന മേഖല

ഇന്ത്യൻ സാമ്പത്തിക വികസനത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകമാണ് സേവന മേഖല. സാധാരണയായി, വികസനത്തിനൊപ്പം,കാർഷിക വിഹിതം കുറയുകയും വ്യവസായത്തിന്റെ പങ്ക് പ്രബലമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉയർന്ന തലങ്ങളിലുള്ള വികസനം, മറ്റ് രണ്ട് മേഖലകളേക്കാൾ ജിഡിപിയിൽ സേവന മേഖല കൂടുതൽ സംഭാവന നൽകുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ ജിഡിപിയിൽ കാർഷിക വിഹിതത്തിന്റെ 50 ശതമാനത്തിലധികമായിരുന്നു-ദരിദ്ര രാജ്യത്തിനായി ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ. 990 ആയപ്പോഴേക്കും സേവനമേഖലയുടെ പങ്ക് 40.59 ശതമാനമായിരുന്നു, ഇത് കാർഷിക അല്ലെങ്കിൽ വ്യവസായ മേഖലയേക്കാൾ കൂടുതലാണ്, വികസിത രാജ്യങ്ങളിൽ നാം കണ്ടെത്തുന്നതിനു സമാനമാണിത്. സേവന മേഖലയിലെ വിഹിതത്തിന്റെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഈ പ്രതിഭാസം 1991 ന് ശേഷമുള്ള കാലയളവിൽ ത്വരിതപ്പെടുത്തി.

നവീകരണം: പരമ്പരാഗത, ഗ്രാമീണ, കാർഷിക സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് ആധുനിക, നഗര, വ്യാവസായിക സമൂഹത്തിലേക്കുള്ള മാറ്റമാണ് നവീകരണം. ഉത്പാദകരും, നിർമ്മാതാക്കളും ചരക്കുകളുടെയും സേവനങ്ങളുടെയും ഉത്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ പുതിയ സാങ്കേതികവിദ്യ സ്വീകരിക്കണം. ഉദാഹരണത്തിന്, ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു കൃഷിക്കാരന് പഴയ ഉൽപാദന രീതികൾക്ക് പകരം പുതിയ ഉൽപാദന രീതികൾ, വിത്ത് ഇനങ്ങൾ എന്നിവ ഉപയോഗിച്ച് കൃഷിസ്ഥലത്തെ ഉത്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയും.

അതുപോലെ, ഒരു ഫാക്ടറി ഉടമയ്ക്ക് ഒരു പുതിയ തരം മെഷീൻ ഉപയോഗിച്ച് ഉത്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. പുതിയ സാങ്കേതികവിദ്യ സ്വീകരിക്കുന്നതിനെ ആധുനികവൽക്കരണം എന്ന് വിളിക്കുന്നു.

എന്നിരുന്നാലും, ആധുനികവൽക്കരണം പുതിയതും ആധുനികവുമായ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ ഉപയോഗത്തെ മാത്രമല്ല സൂചിപ്പിക്കുന്നത് പുരുഷന്മാർക്ക് തുല്യമായ അവകാശങ്ങൾ സ്ത്രീകൾക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്ന തിരിച്ചറിവ് പോലുള്ള സാമൂഹിക കാഴ്ചപ്പാടിലെ മാറ്റങ്ങളെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഒരു പരമ്പരാഗത സമൂഹത്തിൽ, പുരുഷന്മാർ ജോലി ചെയ്യുമ്പോൾ സ്ത്രീകൾ വീട്ടിൽ തന്നെ തുടരേണ്ടതാണ്.ഒരു ആധുനിക സമൂഹം ബാങ്കുകൾ, ഫാക്ടറികൾ, സ്കൂളുകൾ മുതലായ എല്ലാ മേഖലകളിലും സ്ത്രീകളുടെ കഴിവുകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. ആധുനിക സമൂഹം പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ തിളങ്ങാനുള്ള അവസരം സ്ത്രികൾക്ക് നൽകുന്നു, അത്തരമൊരു ആധുനിക സമൂഹം മുമ്പത്തേതിനേക്കാൾ പരിഷ്കൃതവും സമ്പന്നവുമായ ഒരു സമൂഹം ആയിരിക്കും

സ്വാശ്രയത്വം: രാജ്യങ്ങൾ സ്വന്തം വിഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചും മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്ന വിഭവങ്ങൾ ഒഴിവാക്കിയും രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനെയാണ് സ്വാശ്രയത്വം എന്നുപറയുന്നത്. ആദ്യത്തെ ഏഴ് പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകിയത് സ്വാശ്രയതിന്നാണ്, അതായത് ഇന്ത്യയിൽ ഉൽപാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന ചരക്കുകളുടെ ഇറക്കുമതി ഒഴിവാക്കുക. വിദേശ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള നമ്മുടെ ആശ്രിതത്വം കുറയ്ക്കുന്നത് ഒരു ആവശ്യകതയായി ഈ നയം കണക്കാക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ഇറക്കുമതി ചെയ്ത ഭക്ഷ്യവിതരണങ്ങൾ, വിദേശ സാങ്കേതികവിദ്യ, വിദേശ മൂലധനം എന്നിവയെ

ആശ്രയിക്കുന്നത് ഇന്ത്യയുടെ പരമാധികാരം ഭേദിക്കാവുന്ന നയങ്ങളിൽ വിദേശ ഇടപെടൽ ഇന്ത്യയെ മാറ്റിയേക്കാം എന്ന് ഭയപ്പെട്ടു.
ഓഹരി: മറ്റ് മൂന്ന് ഘടകങ്ങളും ആളുകൾ ജീവിക്കുന്ന ജീവിതത്തെ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നില്ലായിരിക്കാം. സാമ്പത്തിക അഭിവൃദ്ധിയുടെ നേട്ടങ്ങൾ സമ്പന്നർ മാത്രം ആസ്വദിക്കാതെ അത് ദരിദ്ര വിഭാഗങ്ങളിലേക്കും എത്തിച്ചേരുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പാക്കേണ്ടത് പ്രധാനമാണ്. അതിനാൽ, വളർച്ച, നവീകരണം, സ്വാശ്രയത്വം എന്നിവയ്ക്ക് പുറമേ, ഓഹരിയും പ്രധാനമാണ്. സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ ആളുകൾക്കിടയിലും വരുമാനത്തിന്റെയും സമ്പത്തിന്റെയും തുല്യ വിതരണം എന്നാണ് ഇതിനർത്ഥം. അസമത്വം കുറയ്ക്കുന്നതിന് വേണ്ടി ഓരോ ഇന്ത്യക്കാരനും ഭക്ഷണം, പാർപ്പിടം, വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യം തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാന ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ കഴിയണം.
മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച പ്രധാന ലക്ഷ്യങ്ങൾ കൂടാതെ, വിഭവങ്ങൾ, ദാരിദ്ര്യ നിർമ്മാർജ്ജനം, പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണം പോലുള്ള മറ്റ് മനുഷ്യന്റെ വികസന ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

കൃഷി

കൊളോണിയൽ ഭരണകാലത്ത് കാർഷിക മേഖലയിൽ വളർച്ചയോ തുല്യതയോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭൂപരിഷ്കരണത്തിലൂടെ രാജ്യതന്ത്രസൃഷ്ട്ടാക്കൾ ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിച്ചു.

ഭൂപരിഷ്കരണം: ഇന്ത്യയിലെ ഭൂവിനിയോഗ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ സവിശേഷത എന്നത്, സമീന്ദാർ, ജാഗിർദാർ തുടങ്ങിയ മധ്യവർത്തികളുടെ കൈകളിലായിരുന്നു ഭൂമിയുടെ മുഴുവൻ അവകാശവും . അവർ മണ്ണിന്റെ യഥാർത്ഥ കൃഷിക്കാരിൽ നിന്ന് വാടക ശേഖരിച്ചു കൃഷിഭൂമിലെ മെച്ചപ്പെടുത്തലുകൾക്കായി സംഭാവന ചെയ്യുന്നു. കാർഷിക മേഖലയുടെ കുറഞ്ഞ ഉൽപാദനക്ഷമത മറ്റ് രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഭക്ഷണം ഇറക്കുമതി ചെയ്യാൻ ഇന്ത്യയെ നിർബന്ധിതമാക്കി. ഭൂപരിഷ്കരണം ആരംഭിച്ചതുവഴി കാർഷിക മേഖലയിൽ തുല്യത കൈവരിക്കുന്നതിനായി, ഇത് ഭൂവുടമകളുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശത്തിലെ മാറ്റത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. കൃഷിക്കാരെ ഭൂമിയുടെ ഉടമസ്ഥരാക്കാനും ഇടനിലക്കാരെ നിർത്തലാക്കാനുള്ള നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചു. ഈ നീക്കം കൃഷിക്കാർക്ക് മതിയായ മൂലധനം

അവർക്ക് ലഭ്യമാക്കി മെച്ചപ്പെടുത്തലുകൾ നടത്തുന്നതിന് നിക്ഷേപം നടത്താൻ പ്രോത്സാഹനം നൽകുംചെയ്തു.

ഭൂമിയുടെ പരിധി: കാർഷിക മേഖലയിൽ തുല്യത പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനായിരുന്നു ഭൂമിയുടെ പരിധി നിശ്ചയിച്ചത്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള പരമാവധി ഭൂമിയുടെ വലുപ്പം നിർണ്ണയിക്കുന്നു എന്നാണ് ഇതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. കുറച്ച് കൈകളിലെ ഭൂവുടമസ്ഥത കുറയ്ക്കുയാണ് ഇതിന്റെ പിന്നിലെ ലക്ഷ്യം. ഉടമസ്ഥാവകാശം കുടിയാന്മാർക്ക് നൽകി ഉൽപാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രോത്സാഹനം കാർഷിക മേഖലയിലെ വളർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായി. ഉൽപാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രോത്സാഹനം നല്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉടമസ്ഥാവകാശം കുടിയാന്മാർക്ക് നൽകി ഇത് കാർഷിക മേഖലയിലെ വളർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായി. എന്നിരുന്നാലും, ഇടനിലക്കാരെ പൂർണ്ണമായും നിർത്തലാക്കുക എന്ന ഓഹരിയുടെ ലക്ഷ്യം പൂർണ്ണമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ മുൻ ജമീന്ദാർ നിയമനിർമ്മാണത്തിലെ ചില പഴുതുകൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് വലിയ ഭൂപ്രദേശങ്ങൾ സ്വന്തമാക്കുന്നത് തുടർന്നു. കുടിയാന്മാരെ കുടിയൊഴിപ്പിക്കുകയും ഭൂവുടമകൾ സ്വയം കൃഷിക്കാരാണെന്ന് (യഥാർത്ഥ കൃഷിക്കാർ) അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്ത കേസുകൾ

അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു, ഭൂമിയുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം അവകാശവാദം പുറപ്പെടുവിക്കുകയും; ഭൂപരിഷ്കരണത്തിൽ നിന്ന് കാർഷിക മേഖലയിലെ ഏറ്റവും ദരിദ്രരായ തൊഴിലാളികൾക്ക് (പാട്ടക്കാരന്മാർ, ഭൂരഹിതരായ തൊഴിലാളികൾ പോലുള്ളവർ)

പ്രയോജനം ലഭിച്ചില്ല. ഭൂമി പരിധി നിശ്ചയിക്കുന്ന നിയമനിർമ്മാണവും തടസ്സങ്ങൾ നേരിട്ടു. വലിയ ഭൂവുടമകൾ കോടതികളിലെ നിയമനിർമ്മാണത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചു,നിയമം നടപ്പിലാക്കാൻ കാലതാമസം വരുത്തുകയും ചെയ്തു. അടുത്ത ബന്ധുക്കളുടെ പേരിൽ അവരുടെ ഭൂമി രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാൻ അവർ ഈ കാലതാമസം ഉപയോഗിച്ചു,അതുവഴി നിയമനിർമ്മാണത്തിൽ നിന്ന് അവർ രക്ഷപ്പെടുന്നു. വലിയ ഭൂവുടമകൾ അവരുടെ ഭൂമി നിലനിർത്താൻ നിയമനിർമ്മാണത്തിൽ ധാരാളം പഴുതുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭൂപരിഷ്കരണം വിജയിച്ച രണ്ട് സംസ്ഥാനങ്ങൾ കേരളവും പശ്ചിമ

ബംഗാളും മാത്രമാണ്, കാരണം ഭൂമി കൃഷിക്കാരനാണെന്ന നയത്തിൽ ഈ സംസ്ഥാനങ്ങൾ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധമായിരുന്നു.

ഹരിത വിപ്ലവം

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു മുൻപ് രാജ്യത്തെ ജനസംഖ്യയുടെ 75 ശതമാനവും കാർഷിക മേഖലയെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു. പരമ്പരാഗത സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ ഉപയോഗവും ആവശ്യമായ അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങളുടെ അഭാവവും ഭൂരിഭാഗം കർഷകരുടെയും കാർഷിക ഉൽപാദനക്ഷമതയെ കുറച്ചു. വളരെ കുറച്ച് കർഷകർക്ക് മാത്രമേ ജലസേചനം ലഭ്യതയുള്ളു, മഴക്കാലം കുറഞ്ഞാൽ കർഷകർ കുഴപ്പത്തിലായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ കൃഷി 'മഴക്കാലത്ത് ചൂതാട്ടം' എന്ന പേരിൽ പ്രശസ്തമായിരുന്നു. കൊളോണിയൽ ഭരണകാലത്ത് കാർഷിക മേഖലയിലുണ്ടായിരുന്ന സ്തംഭനാവസ്ഥയെ ഹരിത വിപ്ലവം ശാശ്വതമായി തകർന്നു. ഹരിത വിപ്ലവം' എന്ന പദം വലിയ വർദ്ധനവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു
ഉയർന്ന വിളവ് നൽകുന്ന വെറൈറ്റി (എച്ച് വൈ വി) വിത്തുകളുടെ ഉപയോഗത്തിന്റെ ഫലമായി ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടെ ഉൽപാദനത്തിൽ വർദ്ധനവുണ്ടായി പ്രധാനമായി ഗോതമ്പിനും നെല്ലിനും, സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ ഉപയോഗവും കൃഷിയുടെ യന്ത്രവൽക്കരണവും, കൃഷിക്കാരുടെ അവബോധന നിലയിൽ ഉണ്ടായ ഉയർച്ച തുടങ്ങിയവയും ഈ വളർച്ചക്ക് കാരണമായി. കാർഷിക ഉൽപാദനക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ഈ വിത്തുകളുടെ ഉപയോഗത്തിന് വളങ്ങൾ, കീടനാശിനികൾ, ജലസേചന സൗകര്യങ്ങൾ എന്നിവ ആവശ്യമാണ്. എച്ച് വൈ വി വിത്ത് പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്ന കർഷകർക്ക് നിക്ഷേപകൾ വാങ്ങുന്നതിനുള്ള സാമ്പത്തിക ഉറവിടങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. തൽഫലമായി, ഹരിത വിപ്ലവത്തിന്റെ ആദ്യ ഘട്ടത്തിൽ (ഏകദേശം 1960 കളുടെ പകുതി മുതൽ 1970 കളുടെ പകുതി വരെ), എച്ച് വൈ വി വിത്തുകളുടെ ഉപയോഗം പഞ്ചാബ്, ആന്ധ്രാപ്രദേശ്, തമിഴ്നാട് എന്നി സമ്പന്ന സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തി. ഹരിത വിപ്ലവത്തിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽ (1970 പകുതി മുതൽ 1980 കളുടെ പകുതി വരെ), എച്ച് വൈ വി സാങ്കേതികവിദ്യ ധാരാളം സംസ്ഥാനങ്ങളിലേക്ക് വ്യാപിക്കുകയും വിവിധതരം വിളകൾക്ക് കൂടുതൽ പ്രയോജനം നേടുകയും ചെയ്തു. ഹരിത വിപ്ലവ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വ്യാപനം ഇന്ത്യയെ ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളിൽ

സ്വയംപര്യാപ്തത കൈവരിക്കാൻ പ്രാപ്തമാക്കി. കാർഷിക ഉൽപാദനത്തിലെ വളർച്ച പ്രധാനമാണെങ്കിലും അത് പര്യാപ്തമല്ല. വിപണിയിൽ വിൽക്കുന്നതിനുപകരം ഈ വർദ്ധനവിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം കൃഷിക്കാർ തന്നെ ഉപഭോഗം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ഉയർന്ന ഉത്പാദനം സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ വലിയ മാറ്റമൊന്നും വരുത്തുകയില്ല. മറുവശത്ത്, ഒരു പ്രധാന തുക കർഷകർ കാർഷിക ഉൽപന്നങ്ങൾ ഒരു പ്രധാന തുകയ്ക്ക് വിപണിയിൽ വിൽക്കുന്നു, ഉയർന്ന ഉൽപാദനത്തിന് സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ ഒരു മാറ്റമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയും. കൃഷിക്കാർ വിപണിയിൽ വിൽക്കുന്ന കാർഷിക ഉൽപന്നങ്ങളുടെ ഓഹരിയെ മിച്ച വിപണനം എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ഹരിത വിപ്ലവ കാലഘട്ടത്തിൽ കർഷകർക്ക് ഉൽപാദിപ്പിച്ച അരിയുടെയും ഗോതമ്പിന്റെയും നല്ലൊരു ഭാഗം വിപണിയിൽ വിൽക്കുവാൻ സാധിച്ചു എന്ന് പ്രശസ്ത സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രജ്ഞനായ സി.എച്ച്. ഹനുമന്ത റാവു അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. തൽഫലമായി, മറ്റ് ഇനങ്ങളുമായി ഉപഭോഗവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടെ വില കുറഞ്ഞു. ആപേക്ഷിക വിലയിലെ ഈ ഇടിവിന്റെ ഗുണം മൂലം താഴ്ന്ന വരുമാനക്കാർക്ക് തങ്ങളുടെ വരുമാനത്തിന്റെ വലിയൊരു ശതമാനം ഭക്ഷണത്തിനായി ചെലവഴിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഭക്ഷ്യക്ഷാമം നേരിടുന്ന സമയങ്ങളിൽ ആവശ്യമായ അളവിൽ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ സംഭരിച്ചുവയ്ക്കുന്ന ഒരു ശേഖരം നിർമ്മിക്കുന്നതിന് ഹരിത വിപ്ലവം സർക്കാരിനെ പ്രാപ്തമാക്കി. ഹരിത വിപ്ലവത്തിൽ നിന്ന് രാജ്യം വളരെയധികം പ്രയോജനം നേടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിൽ ഉൾപ്പെട്ട സാങ്കേതികവിദ്യകളിൽ നിന്നുള്ള അപകടസാധ്യതകളിൽ നിന്ന് മുക്തമല്ല. അത്തരമൊരു അപകടസാധ്യത ചെറുകിട, വൻകിട കർഷകർ തമ്മിലുള്ള അസമത്വം വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള സാധ്യതാറുണ്ടാക്കുന്നു അത് ഓഹരിയുടെ ലക്ഷ്യം ലംഘിക്കുന്നു - വലിയ കർഷകർക്ക് മാത്രമേ ആവശ്യമായ നിക്ഷേപങ്ങൾ താങ്ങാനാകൂ, അതുവഴി ഹരിത വിപ്ലവത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളുടെ നല്ലൊരു ശതമാനവും അവർ കൊയ്യുന്നു. മാത്രമല്ല, എച്ച്.വൈ.വി. വിളകളെയും കീടങ്ങൾ ആക്രമിക്കാനുള്ള സാധ്യത കൂടുതലാണ് എന്നു മാത്രമല്ല ഈ സാങ്കേതികവിദ്യ സ്വീകരിച്ച ചെറുകിട കർഷകർക്കും ഈ കീട ആക്രമണത്തിൽ എല്ലാം നഷ്ടപ്പെടും. ഭാഗ്യവശാൽ, സർക്കാർ സ്വീകരിച്ച നടപടികൾ കാരണം ഈ ആശങ്കകൾ യാഥാർത്ഥ്യമായില്ല. ചെറുകിട കർഷകർക്ക് കുറഞ്ഞ പലിശ നിരക്കിൽ സർക്കാർ വായ്പ നൽകി ഒപ്പം

സബ്സിഡി വളങ്ങൾ. അതിനാൽ ചെറുകിട കർഷകർക്ക് ഉത്പാദനത്തിന് ആവശ്യമായ വിഭവങ്ങൾ ലഭ്യമാകും. ചെറുകിട കൃഷിക്കാർക്ക് ഉൽപാദനത്തിന് ആവശ്യമായ വിഭവങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നത് വഴി ,കാലക്രമേണ ചെറുകിട കൃഷിസ്ഥലത്തെ ഉൽപാദനക്ഷമത വലിയ കൃഷിസ്ഥലത്തെ ഉൽപാദനക്ഷമതക്ക് തുല്യമാക്കാൻ കഴിയും. തൽഫലമായി, ഹരിത വിപ്ലവം ചെറുകിടക്കാർക്കും വൻകിടകർഷകർക്കും ഗുണം ചെയ്തു. ചെറുകിട കർഷകരെ സർക്കാർ പിന്തുണച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഹരിത വിപ്ലവത്തിന്റെ ഗുണങ്ങൾ സമ്പന്നരായ കർഷകർ മാത്രം അനുകൂലമാകുമായിരുന്നു

സബ്സിഡികൾ സംബന്ധിച്ച ചർച്ച

ചെറുകിട കർഷകരെ സഹായിക്കുന്നത്തിനുള്ള ഒരു പ്രോത്സാഹനം എന്ന രീതിയിൽ പുതിയ എച്ച് വൈ വി സാങ്കേതികവിദ്യ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് സബ്സിഡികൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ഏത് പുതിയ സാങ്കേതികവിദ്യയും കൃഷിക്കാർ അപകടസാധ്യതയുള്ളവയായി നോക്കികാണും. ചില സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദർ വിശ്വസിക്കുന്നത് സാങ്കേതികവിദ്യ ഒരിക്കൽ ലാഭകരമായി കണ്ടെത്തിയാൽ വ്യാപകമായി അംഗീകരിച്ച, സബ്സിഡികൾ അവയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനാൽ ഘട്ടംഘട്ടമായി ഒഴിവാക്കണം. ഗണ്യമായ.

വളം സബ്സിഡിയുടെ അളവും വളം വ്യവസായത്തിന് ഗുണം ചെയ്യും; എന്നുമാത്രമല്ല കൂടുതൽ സമ്പന്നമായ പ്രദേശങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാർക്കിടയിൽ സബ്സിഡി കർഷകർക്ക് വലിയ നേട്ടമുണ്ടാക്കുന്നു. അതിനാൽ, വളത്തിന് സബ്സിഡി നകുന്നത് തുടരുന്നതിൽ എതിരഭിപ്രായമില്ല എന്നൊരു വാദമുണ്ട്; ഇത് ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്ന ആളുകൾക്ക് ഗുണം ചെയ്യുന്നില്ല, മാത്രമല്ല ഇത് സർക്കാരിന്റെ ധനകാര്യം.നിവഹണത്തിന് ഒരു വലിയ ഭാരവുമാണ്. കാരണം ഇന്ത്യയിലെ കൃഷി ഒരു അപകടകരമായ ബിസിനസായി തുടരുന്നതിനാൽ സർക്കാർ കാർഷിക മേഖലയിലെ സബ്സിഡികൾ തുടരണമെന്ന് ചിലർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഉത്പാദനത്തിനുള്ള വിഭവങ്ങളുടെ വില താങ്ങാൻ കഴിയുന്നതിനാൽ സബ്സിഡി ഇല്ലാതെ കർഷകർ സമ്മതിക്കില്ല കാരണം അവരിൽ മിക്കവാറും പാവപെട്ടവരാണ്. സബ്സിഡികൾ ഇല്ലാതാക്കുന്നത് ധനികരും ദരിദ്രരുമായ കർഷകർക്കിടയിൽ അസമത്വം വർദ്ധിപ്പിക്കും. സബ്സിഡികൾ

കൂടുതലും വളം വ്യവസായത്തിനും വൻകിട കർഷകർക്കും ഗുണം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു വിദഗ്ദ്ധർ വാദിക്കുന്നു, സബ്സിഡികൾ നിർത്തലാക്കുന്നതിന് പകരം പാവപ്പെട്ട കർഷകർക്ക് മാത്രമേ ആനുകൂല്യങ്ങൾ ലഭിക്കൂ എന്ന് ഉറപ്പാക്കുക എന്നതാണ് ശരിയായ നയം. ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളിൽ രാജ്യത്തെ സ്വയംപര്യാപ്തമാക്കാൻ പുതിയ നയങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുതിയതോടുകൂടി 1960 കളുടെ അവസാനത്തോടെ ഇന്ത്യൻ കാർഷിക ഉൽപാദനക്ഷമത വർദ്ധിച്ചു. അതേസമയം, രാജ്യത്തെ ജനസംഖ്യയുടെ 65 ശതമാനവും കാർഷിക മേഖലയിൽ 1990 വരെ പോലും ജോലി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഒരു രാജ്യം കൂടുതൽ സമ്പന്നമാകുമ്പോൾ കാർഷിക മേഖലയുടെ സംഭാവനയും ഈ മേഖലയിലെ ജനസംഖ്യയുടെ അനുപാതവും ജിഡിപിയുടെ അനുപാതവും ഗണ്യമായി കുറയുന്നു എന്നാണ് സാമ്പത്തിക വിദഗ്ധർ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയിൽ, 1950 നും 1990 നും ഇടയിൽ, ജിഡിപിയുടെ അനുപാതം കാർഷിക മേഖലയാണ് ജനസംഖ്യയിൽ.

ഗണ്യമായി കുറവുണ്ടായെങ്കിലും (1950 ൽ 67.5 ശതമാനമായി 64.9 ശതമാനമായി 1990). കുറച്ച് ആളുകൾ ജോലി ചെയ്യുന്നതിലൂടെ കാർഷിക ഉൽപാദനം വളരുമായിരുന്നു എന്നിരുന്നാലും പുതിയ സാങ്കേതികവിദ്യ സ്വീകരിച്ചതിനുശേഷവും ജനസംഖ്യയുടെ ഇത്രയും വലിയൊരു വിഭാഗം എന്തുകൊണ്ടാണ്
കൃഷിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു? വ്യാവസായിക മേഖലയും സേവനമേഖലയും കാർഷിക മേഖലയിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന ആളുകളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കുക എന്നതാണ് ഈ പസിൽ നോക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗം. സാമ്പത്തിക വിദഗ്ധരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ 1950-1990 കാലഘട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ നയങ്ങളുടെ പരാജയത്തിനുള്ള ഒരു പ്രധാന കാരണം.

വിലകൾ സിഗ്നലുകളായി

വിലകൾ സാധനങ്ങളുടെ ലഭ്യതയെക്കുറിച്ചുള്ള സിഗ്നലുകളാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് പ്രധാനമാണ്. സാധനങ്ങൾ ദുർലഭമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ വില ഉയരും,ഈ സാധനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നവർക്ക് വിലയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അതിന്റെ ഉപയോഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാര്യക്ഷമമായ തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുവാൻ ഇത് പ്രോത്സാഹനമാകും. പെട്രോളിന്റെ വില വർദ്ധിപ്പിക്കുമ്പോഴും ഞങ്ങൾ പരാതിപ്പെടുകയും

സർക്കാരിനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ പെട്രോൾ വിലയിലെ വർധന കൂടുതൽ ക്ഷാമം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു വിലക്കയറ്റം കുറഞ്ഞ പെട്രോൾ ലഭ്യമാകുമെന്നതിന്റെ സൂചനയാണ് - ഇത് പെട്രോൾ കുറച്ച് ഉപയോഗിക്കാൻ പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നു അല്ലെങ്കിൽ ഇതര ഇന്ധനങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. വില ഒരിക്കലും ഒരു നല്ല വിതരണം സൂചിപ്പിക്കുവാൻ സബ്സിഡികൾ അനുവദിക്കുന്നില്ല എന്ന് ചില സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. വൈദ്യുതിയും വെള്ളവും സബ്സിഡി നിരക്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ സൗജന്യമായി നൽകുമ്പോൾ,അവരുടെ ദൗർലഭ്യം കണക്കിലെടുക്കാതെ അവ തടസ്സമില്ലാതെ ഉപയോഗിക്കുംആ പ്രദേശത്തെ ജലസ്രോതസ്സുകൾ കുറവായിരുന്നാലും വെള്ളം സൗജന്യമായി വിതരണം ചെയ്താൽ വെള്ളം അധികം ആവശ്യമുള്ള കൃഷി ചെയ്യും എന്നുമാത്രമല്ല അത്തരം വിളകൾ ഇതിനകം തന്നെ അപര്യാപ്തമായ വിഭവങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കും. ജലക്ഷാമം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിനായി വെള്ളത്തിന് വിലയുണ്ടെങ്കിൽ, കൃഷിക്കാർ ഈ പ്രദേശത്തിന് അനുയോജ്യമായ വിളകൾ കൃഷി ചെയ്യും. രാസവളവുടെയും കീടനാശിനിയുടെയും സബ്സിഡി പരിസ്ഥിതിക്ക് ഹാനികരമാകുന്ന രീതിയിൽ വിഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് കാരണമാകുന്നു. പാഴായി പോകുന്ന വിഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് സബ്സിഡികൾ ഒരു പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നു.

വ്യവസായവും വ്യാപാരവും

മികച്ച വ്യാവസായിക മേഖല ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ പാവപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങൾക്ക് മുന്നേറാൻ കഴിയൂ എന്ന് സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദർ കണ്ടെത്തി.കാർഷിക മേഖലയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ വ്യാവസായിക മേഖലയിലെ തൊഴിൽ കൂടുതൽ സുരക്ഷിതമാണ്. വ്യാവസായിക മേഖല ആധുനികവൽക്കരണവും മൊത്തത്തിലുള്ള അഭിവൃദ്ധിയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇക്കാരണത്താലാണ് വ്യാവസായിക വികസനത്തിന് പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ വളരെയധികം ഊന്നല് നൽകുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സമയത്ത്, വിവിധതരം വ്യവസായങ്ങൾ വളരെ ഇടുങ്ങിയത് ആയിരുന്നു-പരുത്തി തുണിത്തരങ്ങൾ, ചണം എന്നിവയിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നു. ഇരുമ്പ് ഉരുക്ക് എന്നിവ നന്നായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന രണ്ട് സ്ഥാപനങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഒന്ന് ജംഷഡ്പൂരിലും മറ്റൊന്ന് കൊൽക്കത്തയിലും (ഇപ്പോൾ കൊൽക്കത്ത) - പക്ഷേ, സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ വളരുകയാണെങ്കിൽ,

നമ്മുക്ക് വിവിധ വ്യവസായങ്ങളുള്ള രാജ്യത്തെ വ്യാവസായിക അടിത്തറ വലുതാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഇന്ത്യൻ വ്യാവസായിക വികസനത്തിലെ വിപണിയും സംസ്ഥാനവും: വ്യാവസായിക വികസന രംഗത്ത് സർക്കാരിന്റെയും സ്വകാര്യമേഖലയുടെയും സർക്കാരിന്റെ ഭാഗം എന്തായിരിക്കണം എന്നതാണ് നയം നിർമ്മാതാക്കൾ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രധാന ചോദ്യം. സ്വാതന്ത്ര്യ സമയത്ത് നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ വികസനത്തിന് വ്യാവസായിക സംരംഭങ്ങളിൽ നിക്ഷേപം നടത്തുന്നതിന് ഇന്ത്യൻ വ്യവസായികൾക്ക് ആവശ്യമായ സ്വത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല ; മൂലധനമുണ്ടെങ്കിൽപ്പോലും പ്രധാന പദ്ധതികൾ ഏറ്റെടുക്കാൻ വ്യവസായികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിന് മതിയായ മാർക്കറ്റ് ഇല്ലായിരുന്നു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ വ്യാവസായിക മേഖലയെ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ സംസ്ഥാനത്തിന് നിർണായക പങ്ക് വഹിക്കേണ്ടി വന്നു. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതി വ്യക്തമാക്കിയതുപോലെ ഇന്ത്യൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് തലത്തിൽ വികസിപ്പിക്കാനുള്ള തീരുമാനം സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ ഉയരങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുക എന്ന ഭരണകൂടത്തിന്റെ നയത്തിലേക്ക് നയിച്ചു. സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് നിർണായകമായ വ്യവസായങ്ങളുടെ പൂർണ നിയന്ത്രണം സംസ്ഥാനത്തിന് ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നാണ് ഇത് അർഥമാക്കുന്നത്. സ്വകാര്യമേഖലയുടെ നയങ്ങൾ പൊതുമേഖലയുടെ നയങ്ങൾക്ക് അഭിനന്ദനാർഹമാണ്.

വ്യാവസായിക നയ പ്രമേയം 1956 (IPR 1956): സംസ്ഥാന നിയന്ത്രണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിന് അനുസൃതമായി സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ ആധിപത്യ ഉയരങ്ങളായ 1956 ലെ വ്യാവസായിക നയ പ്രമേയം അംഗീകരിച്ചു. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഈപ്രമേയം,സമൂഹത്തിന്റെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രീതിയുടെ അടിസ്ഥാനം നിർമ്മിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

ഈ പ്രമേയം വ്യവസായങ്ങളെ മൂന്ന് വിഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദ്യ വിഭാഗം സംസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രത്യേക ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള വ്യവസായങ്ങൾ; സ്വകാര്യമേഖലയ്ക്ക് സംസ്ഥാനമേഖലയുടെ ശ്രമങ്ങൾക്ക് അനുബന്ധമായി കഴിയുന്ന വ്യവസായങ്ങൾ രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു,സംസ്ഥാനവുമായി ചേർന്ന് പുതിയ യൂണിറ്റുകൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്തം ഏറ്റെടുക്കുക; മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗം സ്വകാര്യമേഖലയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട

ബാക്കിയുള്ളവ വ്യവസായങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. വ്യവസായങ്ങളുടെ ഒരു വിഭാഗം സ്വകാര്യമേഖലയിൽ അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ,ലൈസൻസ് സംവിധാനത്തിലൂടെ ഈ മേഖലയെ സംസ്ഥാന നിയന്ത്രണത്തിലാക്കി.സർക്കാരിൽ നിന്ന് ലൈസൻസ് നേടിയില്ലെങ്കിൽ പുതിയ വ്യവസായം അനുവദനീയമല്ല. സാമ്പത്തികമായി പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ വ്യാവസായിക യൂണിറ്റ് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ലൈസൻസ് നേടുന്നത് എളുപ്പമായിരുന്നു അതിനാൽ പിന്നോക്ക പ്രദേശങ്ങളിലെ വ്യവസായ ഉയർച്ചക്കായി ഈ നയം ഉപയോഗിച്ചു. കൂടാതെ, അത്തരം യൂണിറ്റുകൾക്ക് നികുതി പോലുള്ള ചില ഇളവുകളും ആനുകൂല്യങ്ങളും വൈദ്യുതിയും കുറഞ്ഞ ഇറക്കുമതിത്തീരുവയിലും നൽകി. പ്രാദേശിക സമത്വം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഈ നയത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. നിലവിലുള്ള ഒരു വ്യവസായത്തിന് പോലും ഉത്പാദന വിഭവങ്ങൾ വിപുലീകരിക്കുന്നതിനോ ഉൽപാദനം വൈവിധ്യവത്കരിക്കുന്നതിനോ ലൈസൻസ് നേടേണ്ടതുണ്ട് (ഒരു പുതിയ ഇനം സാധനങ്ങൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നു). സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ആവശ്യമുള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതലല്ല ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ അളവ് ഉറപ്പാക്കാനാണ് ഇത് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഉൽപാദനം വിപുലീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ലൈസൻസ് നൽകിയാൽ മാത്രം സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് വലിയ അളവിലുള്ള ചരക്കുകൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയൂ എന്ന് സർക്കാരിനെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി.

ചെറുകിട വ്യവസായം: 1955 ൽ ഗ്രാമവികസനം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിന് ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള സാധ്യത കാർവേ കമ്മിറ്റി എന്നും വിളിക്കുന്ന ഗ്രാമ-ചെറുകിട വ്യവസായ സമിതി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഒരു യൂണിറ്റിന്റെ ആസ്തിയിൽ അനുവദനീയമായ പരമാവധി നിക്ഷേപത്തെ പരാമർശിച്ച് ഒരു 'ചെറുകിട വ്യവസായം' നിർവചിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ പരിധി ഒരു നിശ്ചിത കാലയളവിൽ മാറി. 1950 ൽ ഒരു ചെറുകിട വ്യവസായ യൂണിറ്റ് പരമാവധി അഞ്ച് ലക്ഷം രൂപ നിക്ഷേപിച്ച ഒന്നായിരുന്നു ; ഇന്ന് പരമാവധി നിക്ഷേപം ഒരു കോടി രൂപയായി അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു. ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങൾ കൂടുതൽ 'തൊഴിൽ തീവ്രമാണ്' എന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെട്ടു, അതായത്, വൻകിട വ്യവസായങ്ങളേക്കാൾ കൂടുതൽ അധ്വാനം അവർ
ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാൽ കൂടുതൽ തൊഴിലവസരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. ചെറുകിട വ്യവസായത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് അവരെ വലിയ

സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്ന് സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നത് വ്യക്തമാണ്. ഈ ലക്ഷ്യം നിറവേറ്റുന്നതിന്, നിരവധി ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ഉൽപാദനം ചെറുകിട വ്യവസായത്തിനായി നീക്കിവച്ചിരുന്നു; മാനദണ്ഡം ചരക്കുകൾ നിർമ്മിക്കാനുള്ള ഈ യൂണിറ്റുകളുടെ കരുതിവയ്ക്കല് കഴിവാണ് ഇതിന്റെ മാനദണ്ഡം. കുറഞ്ഞ എക്സൈസ് തീരുവ, കുറഞ്ഞ പലിശ നിരക്കിൽ ബാങ്ക് വായ്പകൾ എന്നിവ പോലുള്ള ചില ആനുകൂല്യങ്ങൾ ഈ വ്യവസായങ്ങൾക്ക് നൽകി.

വ്യാപാര നയം: പകരം വസ്തു ഇറക്കുമതി

വികസനത്തിന്റെ പ്രാരംഭ ഘട്ടത്തിൽ, ഏകദേശം 200 വർഷത്തിനുശേഷം ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനിയുമായുള്ള വ്യാപാര ബന്ധത്തിൽ ആരംഭിച്ച കൊളോണിയൽ ഭരണത്തിൽ നിന്നും രാജ്യത്തിന് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചു. അതിനാൽ, നമ്മുടെ വ്യാപാരികൾക്ക് വിദേശ വ്യാപാരത്തെക്കുറിച്ച് സംശയാസ്പദമായ മനോഭാവം ഉണ്ടാകുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. പ്രാരംഭ പദ്ധതികൾ സ്വീകരിച്ച വ്യാപാര നയം ഉള്ളിലേക്ക് നോക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു, ഇത് വിദേശ വ്യാപാരത്തെ, പ്രത്യേകിച്ച് ഇറക്കുമതിയെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തി. ഈഅകത്തേക്ക് നോക്കുന്ന വ്യാപാര നയത്തെ സാങ്കേതികമായി ഇറക്കുമതി പകരക്കാര നയം എന്ന് വിളിക്കുന്നു ഇത് ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നതിനു പകരം ആഭ്യന്തര ഉത്പാദനത്തെ പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. ഉദാഹരണത്തിന്, വിദേശ രാജ്യത്തിൽ നിർമ്മിച്ച വാഹനങ്ങൾ ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നതിന് പകരം, ഇന്ത്യയിൽ തന്നെ വാഹനങ്ങൾ ഉത്പാദിപ്പിക്കാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കും. മറ്റൊരു പ്രധാന സവിശേഷത ഇന്ത്യയുടെ വിദേശ വ്യാപാര നയം ആഭ്യന്തര വ്യവസായങ്ങൾക്കുള്ള സംരക്ഷണമായിരുന്നു. ഈ നയം ആഭ്യന്തര വ്യവസായങ്ങളെ വിദേശ മത്സരങ്ങളിൽ നിന്ന് സർക്കാർ സംരക്ഷിച്ചു. ഇറക്കുമതിയിൽ നിന്നുള്ള സംരക്ഷണം 'ഇറക്കുമതിത്തീരുവകളും നിശ്ചിതവീതവും' എന്നീ .രണ്ട് രൂപങ്ങളിലാണ്. ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്ന വസ്തുക്കളുടെ നികുതിയാണ് ഇറക്കുമതിത്തീരുവ; അവ ഇറക്കുമതി ചെയ്ത സാധനങ്ങൾ കൂടുതൽ ചെലവേറിയതാക്കുന്നു അവയുടെ ഉപയോഗം നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുക. ഇറക്കുമതി ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ചരക്കുകളുടെ അളവ് നിശ്ചിതവീതം എന്നറിയപ്പെടുന്നു. ആനുപാതികമായ പങ്കകളുടെയും ഇറക്കുമതിത്തീരുവകളുടെയും പ്രഭാവം ഇറക്കുമതിയെ

നിയന്ത്രിക്കുകയും ആഭ്യന്തര സ്ഥാപനങ്ങളെ വിദേശ മത്സരങ്ങളിൽ നിന്ന് സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
ഇന്ത്യയിലെ ആഭ്യന്തര വ്യവസായം ഇപ്പോഴും ശൈശവാവസ്ഥയിലാണെന്ന ധാരണയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് സംരക്ഷണ നയം കൊണ്ടുവന്നത് എന്നുമാത്രമല്ല വിദേശ മത്സരങ്ങളിൽ നിന്ന് ആഭ്യന്തര വ്യവസായത്തെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സാങ്കേതികമായി മികച്ച വിദേശ സ്ഥാപനങ്ങളോട് മത്സരിക്കാൻ ആഭ്യന്തര വ്യവസായങ്ങൾ സ്വന്തമായി അവശേഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവർ മരിക്കും, അകാല മരണം എന്ന് വിശ്വസിക്കപെടുന്നു.

മറുവശത്ത്, ആഭ്യന്തര വ്യവസായങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അവർ കാലക്രമേണ മത്സരിക്കുവാൻ പഠിക്കുമെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. ആഭ്യന്തര കളിക്കാർക്ക്(വ്യവസാസികൾക്ക്) ഒരു ലെവൽവരെ കളിക്കളം നൽകേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ഇറക്കുമതിയിൽ നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഒന്നും ഏർപ്പെടുത്തി യില്ലെങ്കിൽ ആഡംബര വസ്തുക്കളുടെ ഇറക്കുമതിക്കായി വിദേശനാണ്യം ചെലവഴിക്കാനുള്ള സാധ്യതയും നമ്മുടെ ഭയപ്പെട്ടു.
പകരം വസ്തു ഇറക്കുമതി തന്ത്രത്തിന്റെ എതിർഭാഗം കയറ്റുമതി വര്ദ്ധിപ്പിക്കല് നയമായിരുന്നു, അത് 1980 കളുടെ മധ്യത്തിൽ വരെ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു

പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികളും വ്യവസായ വികസനവും

ആദ്യ ഏഴ് പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികളിലെ ഇന്ത്യയുടെ വ്യാവസായിക മേഖലയുടെ നേട്ടങ്ങൾ തീർച്ചയായും ശ്രദ്ധേയമാണ്.
വ്യാവസായിക മേഖല സംഭാവന ചെയ്ത ജിഡിപിയുടെ അനുപാതം 1950-51ൽ 11.8 ശതമാനത്തിൽ നിന്ന് 1990-91 ൽ 24.6 ശതമാനമായി വർദ്ധിച്ചു, 2015-16ൽ 29.6 ശതമാനവുമായി. ജിഡിപിയിലെ വ്യവസായത്തിന്റെ വിഹിതത്തിലുണ്ടായ വർദ്ധനവ് വികസനത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന സൂചകമാണ്, വ്യവസായ മേഖലയിലെ ഗുണപരമായ ഈ മാറ്റം ഇന്ത്യയുടെ ജിഡിപി ഘടനയിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ വ്യവസായം പ്രധാനമായും പരുത്തി,ചണം എന്നീ തുണിത്തരങ്ങളിൽ മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.വാസ്തവത്തിൽ, വ്യാവസായിക മേഖല വൈവിധ്യവത്കരിക്കപ്പെട്ടു. വ്യാവസായിക മേഖല വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ചില വായ്പകൾ പൊതുമേഖലയിലേക്കും കൂടി

പോകുന്നു. ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളുടെ ഉന്നമനം നൽകി വലിയ സ്ഥാപനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു ബിസിനസ്സിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാൻ മൂലധനമില്ലാത്ത ആളുകൾക്ക്അവസരം സൃഷ്ട്ടിച്ചു. തദ്ദേശീയ പ്രദേശങ്ങളിലെ വികസിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഇലക്ട്രോണിക്സ്, ഓട്ടോമൊബൈൽ മേഖലകളെ വിദേശ മത്സരങ്ങളിൽ നിന്നു സംരക്ഷിച്ചു വ്യവസായങ്ങളുടെ വികസനത്തിന് സഹായിച്ചു അല്ലാത്തപക്ഷം അത് വികസിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല.

രാജ്യത്തിന്റെ വ്യാവസായിക വികസനത്തിനായുള്ള ചില വായ്പകയും പൊതുമേഖലയിലേക്ക് പോകുന്നുവെന്ന് ഞങ്ങൾ സൂചിപ്പിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും, പല സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദ്ധരും പൊതുമേഖലയുടെ പ്രകടനത്തെ വിമർശിക്കുന്നു. 1950 കളിൽ, പൊതുമേഖല സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ 'ഗംഭീരമായ ഉയരങ്ങളിലേക്ക്' കൊണ്ടുപോകുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. അക്കാലത്ത് സ്വകാര്യമേഖലയ്ക്ക് മതിയായ മൂലധനവും സാങ്കേതികവിദ്യയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നും അനുഭവപ്പെട്ടു. അതിനാൽ, വ്യാവസായിക വികസന നിരക്ക് ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിന് സ്വകാര്യമേഖലയെ പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിന് പൊതുമേഖലയ്ക്ക് അത് ആവശ്യമായിരുന്നു. അവ ഇനിമേൽ പൊതുമേഖലയിൽ നിന്ന് ഉത്പാദിപ്പിക്കേണ്ടതില്ലെങ്കിൽ പോലും ചില ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നത് ഇപ്പോൾ പോലും സംസ്ഥാന സംരംഭങ്ങൾ തുടരുകയാണെന്ന് എന്ന് പരക്കെ വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു ഉദാഹരണമാണ് വാർത്താപ്രക്ഷേപണ ശാസ്ത്രം സേവനങ്ങൾ. സ്വകാര്യമേഖല സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ഇത് നൽകാൻ കഴിയുമെന്ന് മനസ്സിലായത്തിനുശേഷവും ഈ വ്യവസായം പൊതുമേഖലയ്ക്കായി നീക്കിവച്ചിരുന്നു. മത്സരത്തിന്റെ അഭാവം കാരണം,1990 കളുടെ അവസാനത്തിൽ വരെ ഒരാൾക്ക് ഒരു ടെലിഫോൺ കണക്ഷൻ ലഭിക്കാൻ വളരെക്കാലം കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നു. അതുപോലെ, റൊട്ടിയുടെ ഉത്പാദനം അല്ലെങ്കിൽ ഹോട്ടലുകളുടെയും ഭക്ഷണശാലകളുടെയും നടത്തിപ്പ് പോലുള്ള ലളിതമായ കാര്യങ്ങളിൽ (കൂടുതൽ മൂലധനവും സാങ്കേതികവിദ്യയും ആവശ്യമില്ല) പൊതുമേഖലക്ക് നൽകുന്നത് ന്യായീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല. സ്വകാര്യമേഖലയ്ക്ക് കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതും മേഖലകളിൽ നിന്ന് സംസ്ഥാനം പുറത്തുപോകണം എന്നുമാത്രമല്ല ഗവൺമെന്റിന്

സ്വകാര്യമേഖലയ്ക്ക് നൽകാൻ കഴിയാത്ത പ്രധാന സേവനങ്ങളുടെ വിഭവങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കണം എന്ന് വാദിക്കാൻ ഇത് ചില

പണ്ഡിതന്മാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. മാത്രമല്ല, അഴിമതി, അമിതമായ തൊഴിലാളി നിയമനം , മാമൂല് സമ്പ്രദായം, ഉത്തരവാദിത്തത്തിന്റെ അഭാവം തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങൾ പല പൊതുമേഖലാ സ്ഥാപനങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു അതിനാൽ മൊത്തത്തിലുള്ള കഴിവുകേട് അടയാളപ്പെടുത്തി. ഇത് അസുഖകരമായ യൂണിറ്റുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലേക്ക് നയിക്കുകയും സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ വിഭവങ്ങളുടെ ഞെരുക്കും ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. ലൈസൻസ് ക്വാട്ട പെർമിറ്റ് രാജ് സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ വലയം ചെയ്യുകയും അതുവഴി മത്സരവും കാര്യക്ഷമതയും ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്തു.ഇത് മാമൂല് സമ്പ്രദായത്തെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഉൽപാദനപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് പകരം ലൈസൻസുകൾ അനുമതികൾ മുതലായവ നേടുന്നതിന് നിക്ഷേപകരുടെ ധാരാളം സമയം പാഴാക്കി. 1950 കളിൽ ആരംഭിച്ച വ്യവസായങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്ത്യൻ വ്യവസായത്തിന്റെ ശൈശവാവസ്ഥയുടെ സംരക്ഷണം ഏതാനും വർഷത്തേക്കായിരുന്നു,പക്ഷെ കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമത കൈവരിക്കാനുള്ള ത്വരയില്ലാതെ, വ്യാവസായികൾ നിലവിലുള്ള ചെലവുകളുടെ തോതിൽ അലംഭാവം കാണിക്കുന്നു. ഇറക്കുമതിയിൽ നിന്നുള്ള മത്സരം നമ്മുടെ നിർമ്മാതാക്കളെ കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമാക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.അതിനാൽ, ഈ സമയത്ത് സംരക്ഷണം നല്ലതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ദോഷം ചെയ്യുന്നുവെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടു

ഏതാനും സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദ്ധരും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ പൊതുമേഖല ലാഭം നേടുന്നതിനല്ല, രാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനാണ്. അവർ നേടുന്ന ലാഭത്തിലല്ല ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിനായി എത്രത്തോളം സംഭാവന ചെയ്യുന്നു എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിൽ പൊതുമേഖലാ സ്ഥാപനങ്ങളെ വിലയിരുത്തണം. സംരക്ഷണത്തെ സംബന്ധിച്ച്, വികസിത രാജ്യങ്ങൾ പോലും തങ്ങളുടെ വ്യവസായങ്ങളെ വിദേശ മത്സരത്തിൽ നിന്നും സംരക്ഷിക്കുന്നുവെന്ന് ചില സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദ്ധർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു, അതിനാൽ, നമ്മുടെ ആഭ്യന്തര ഉൽപാദകർക്ക് ഒരു ലെവൽ ഫീൽഡ് നൽകുന്നതിന്, നമ്മൾ അതുപോലെ തന്നെ ചെയ്യണം. ഇത് കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, 1991 ൽ ആരംഭിച്ച സാമ്പത്തിക പരിഷ്കാരണം ഉദാരവൽക്കരണത്തിന്റെയും

സ്വകാര്യവൽക്കരണത്തിന്റെയും ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെയും പുതിയ യുഗമായിരുന്നു

ഉപസംഹാരം

1950-90 കാലഘട്ടം പ്രശംസനീയമായ വിജയമായിരുന്നു, പ്രത്യേകിച്ചും 1950 ന് മുമ്പുള്ള കാലയളവ്. 1980 കളിലെ ആദ്യ പകുതിയിൽ ഹിന്ദു വളർച്ചാ നിരക്കിന്റെ തടസ്സം സാമ്പത്തിക വളർച്ചാ നിരക്കിനെ ഒരു ശതമാനത്തിൽ താഴെയാക്കി (ഇന്ത്യയുടെ വളർച്ചാ നിരക്ക് വളരെ കുറവാണ്-1950-80 കാലയളവിൽ ഇന്ത്യൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ പ്രതിവർഷം 3.5 ശതമാനമായി വളർന്നു). സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സാഹചര്യവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ നമ്മുടെ വ്യവസായങ്ങൾ മാറി അത് വളരെ വൈവിധ്യപൂർണ്ണമാണ്. ഹരിത വിപ്ലവത്തിന്റെ ഫലമായി ഇന്ത്യ ഭക്ഷണത്തിൽ സ്വയംപര്യാപ്തമായി. ഭൂപരിഷ്കരണത്തിന്റെ ഫലമായി സമീന്ദാരി സിസ്റ്റം ഇല്ലാതായി എന്നിരുന്നാലും, പൊതുമേഖലാ സ്ഥാപനങ്ങൾ വഹിച്ച പങ്ക് ചർച്ചാവിഷയമായിരുന്നു. അമിത സർക്കാർ നിയന്ത്രണം സംരംഭകത്വത്തിന്റെ വളർച്ചയെ തടഞ്ഞു. അകത്തേക്ക് നോക്കുന്ന , ഇറക്കുമതി പകരക്കാരൻ നയം വീണ്ടും ചർച്ചാവിഷയമാണ്, പ്രത്യേകിച്ചും നാല് ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങൾ രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത വിജയഗാഥകൾക്ക് ശേഷം- ദക്ഷിണ കൊറിയ, സിംഗപ്പൂർ, തായ്വാൻ, ഹോങ്കോംഗ്. 1991 ലെ സാമ്പത്തിക പരിഷ്കാരങ്ങൾ ആരംഭിച്ചതിന് ശേഷം ഈ ആശങ്കകളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ശ്രദ്ധിച്ചു.